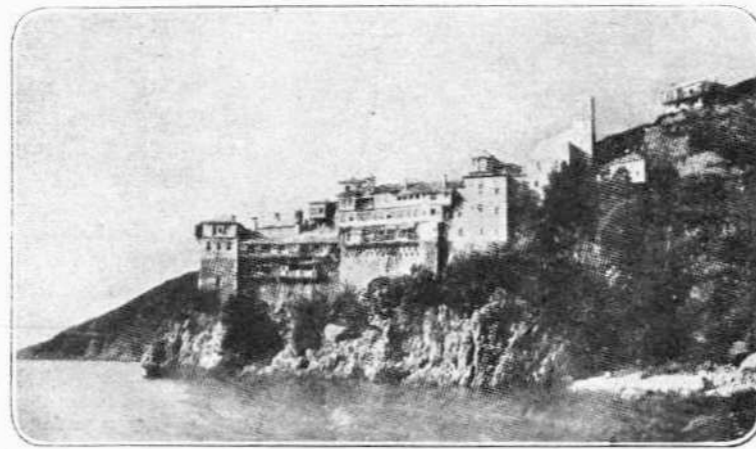

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ Β'
ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΈΤΗ

«Εἴμεθα λαὸς ἐνιαῖος, μίαν γλῶσσαν διμιλοῦμεν, ἓνα Θεὸν προσκυνοῦμεν, μίαν θέλησιν ἔχομεν: Νὰ ζήσωμεν ὡς μεγαλυθὲν ἔθνος· νὰ διατηρήσωμεν ὅτι ἐκερδήσαμεν. Καὶ θὰ ζήσωμεν καὶ θὰ τὰ διατηρήσωμεν».

[Ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸ Προεδρεῖον τῆς Βουλῆς
18 Νοεμβρίου 1913].

Ἕλληρ ἠγεμόν τῆς Μολδανίας Σκαρλάτος Καλλίμαχος ἀνακωδύμωσεν ἐκ βύθρων, ὁ δὲ Οὐκουμενικός Πατριάρχης διὰ Σιγυλλίου ἀνόμασεν «Ἀδθεντικὸν κοινοβίον τῶν Καλλιμάχων». Εἰς τὴν μονὴν αὐτὴν κατὰ τὸ 1700 ὁ περιηγητὴς Βασίλειος Βάροκκης εἶρε δύο Ρώσους καὶ δύο Βουλγάρους μοναχοὺς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνομάσθη αὐτὴ μονὴ τῶν Ρώσων.

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

εἶδει ἀγροικίας καὶ μικροῦ ναυδρίου συνιστάμενον, μὲ ὀρεινὴν ἔκτασιν γῆς, παραγορθεύον ἐπὶ τῆς κυρίαρχου μονῆς δι' ἐργασίαν εἰς τρία πρόσωπα κατὰ σύστημα διαδοχῆς. Ὁ πρῶτος ἐργαζόμενος ἐν τῷ παραγορηθῆναι εἶναι ὁ Γέρον, ὅστις ἐλέγει ἐπ' εὐθύνην τὸν τοῦσιν συγκατοικοῦσιν του, θηροζοτῆτα δὲ τὸν Γέροντα διαδέχεται ὁ δεύτερος, ὅστις καὶ προσλαμβάνει τὸν τρίτον, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταβάλλωσιν εἰς τὸ ταμιεῖον τῆς Κυρίαρχου Μονῆς τὸ τοιμερίδιον, τὸ τρίτον δηλαδὴ τῆς ἀξίας τοῦ κελλίου, διὲ καὶ μόνον ἀναγνωρίζεται τὸ νέον καθεστὸς ἐπὶ τῆς Κυρίαρχου Μονῆς. Ἐννοεῖται ὅτι, ἡ περιουσία τοῦ θηροζοτῆτος Γέροντος περιέρχεται μετὰ τὸν ἐπὶ τοῦ Κελλίου δικαιοῦσιν του εἰς τὸν διάδοχόν του. Τρεῖς ἔως ἐξ δόκιμοι ἀποτελοῦσι τὴν ἐπιμερίαν τοῦ Κελλίου. Τοιαῦτα κελλία ὑπάρχον ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους 204, ὡν 154 Ἑλληνικά, 31 Ρωσικά, 12 Ρουμανικά, 6 Βουλγάρικα καὶ 1 Γεωργιανόν, οἱ δὲ πληθεσμοὶ τῶν ἀποζώων ἐκ τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς καὶ ἐκ τῶν χειροτεχνημάτων τῶν.

ΚΕΛΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

Αἱ καλύβαι εἶναι μεμονωμένα μικρὰ κατοικία, ἀποτελοῦσαι σύνολον ἐν εἰδει κώμης, ὅπερ πάλιν σύνολον ἀποτελεῖ τὴν ἰδιόρρυθμον Σκήτην. Ἡ καλύβη παραγορθεῖται ἐπὶ τῆς Κυρίαρχου Μονῆς εἰς τρία πρόσωπα κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Κελλίου, ἀνεῦ ὑπηρεσίας ὄμοις. Ἀλλὰ πλὴν τῶν εἰς Σκήτας συντεταγμένων Καλεθῶν ὑπάρχον καὶ μεμονωμένα, διδόμενα ἰσοθίως πρὸς κατοικίαν εἰς ἐν ἢ δύο πρόσωπα.

Κάθισμα εἶναι μικρὰ καλύβη, εἰς ἣν κατοικεῖ εἰς μοναχός, ὅστις ἐπὶ ὀρεινῶν τιμήματι λαμβάνει ἰσοθίως καὶ διακονίαν ἄρον εἰς τῆς Κυρίαρχου Μονῆς. Τὸ Ἦονγαστήριον πάλιν εἶναι κάθισμα μεμακροσμένον τῆς Μονῆς καὶ τῶν ἄλλων ἰδρυμάτων, εἰς ἀπορροπὴν καὶ ἔρημον τόπον κτισμένον, ἀποτελεῖ δὲ τὴν αὐστηροτέραν μορφήν τοῦ μοναστικῶ βίου.

ὑπάρχον ἀκόμη καὶ οἱ Καθιδῶται, ρασοφόροι δηλαδὴ εἰς οὐδὲν μοναστικὸν ἴδρυμα ἀνήκοντες, εἴτε διοχθέντες ἀπὸ τὰ Μοναστήρια, εἴτε ἔξωθεν προσελθόντες, οἵτινες, χαρακτηρισόμενοι ἐπὶ τῶν Κανονισμῶν ὡς ἄλῆται, καταδιώκονται ἀπὴν ὡς ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους.

Ἀντιπρόσωποι ἐκλεγόμενοι ἐπὶ τῶν Μονῶν, ἀνὰ εἰς ἐξ ἐκάστης, ἀποτελοῦν τὴν Ἱεράν Σύναξιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω, ἣτις βουλευεταί ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Προτάτου καὶ μεριμνᾷ περὶ τῶν γενικῶν συμφερόντων τῆς ὅλης μοναχικῆς Πολιτείας, ὁσάκις δὲ ζητήματα ζωτικὰ διὰ τὴν Ἱεράν Κοινότητα ἀναφανῶσιν, συνέρχεται ἕκτακτος διπλῆ συνέλευσις, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν συνιστάτων τὴν τακτικὴν Ἱεράν Σύναξιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἀντιπροσώπων καὶ τῶν Προϊσταμένων τῶν εἰκοσιν ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν Καθηγουμένων.

Τοιαύτη ἕκτακτος διπλῆ συνέλευσις συνήλθεν ἐν Καρναῖς εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦ Προτάτου τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1913 καὶ πρὸς τῆς ὑπερσέπειτον Εἰκόνας τῆς Θεοτόκου ἀπεράσισε νὰ ἀμυνθῆ ἑπὶ τοῦ Ἱεροῦ καὶ Ὀσίου κατὰ πάσης ἄλλης, πλὴν τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνώσεως, λύσεως.

ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΝΙΚ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεύχος]

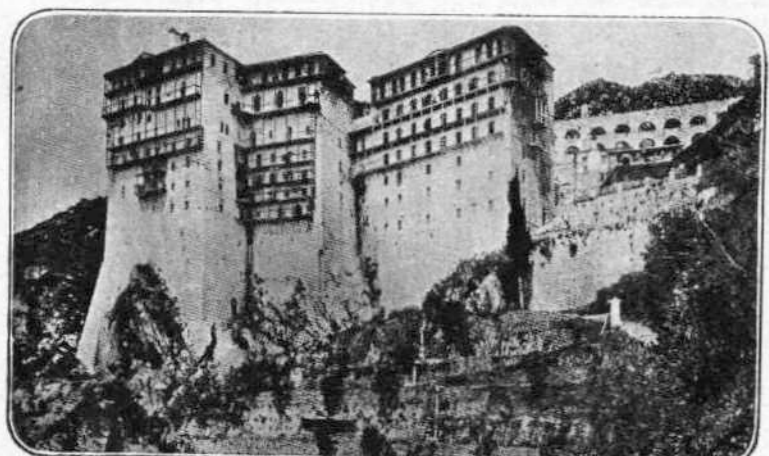
Ἴδοὺ ὁ ὄρατος λόγος τοῦ Νικολάου Μαυρομμάτου τοῦ Ἀκαθῆναιος:

Πρὸς τοὺς νέους τοῦ Ἰονίου περὶ ἀνάγκης τῆς σπουδῆς τῆς ἀρχαίας καὶ νέας γλώσσης.

«Ἐπειδὴ ἡ θεμελιώσις αὐτῆς τῆς Ἰονικῆς νεοεπιστάτου Ἀκαδημίας ἀφορᾷ μόνον πρὸς τὴν ἐπὶ τὸ κορεῖτον ἐπίδοσιν τῶν κατοίκων τῶν Ἐπτὰ Νήσων, ἐνασχολουμένη εἰς οἰονδήποτε τρόπον νὰ ἐπιταχίη πᾶν μέσον ἱκανὸν πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν, ὡς μάλιστα πρῶτον εἰς ἕνα ἕκαστον ἡμῶν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν Ἑλλήνων, νὰ συνδράμῃ ὅλας δυνάμεις εἰς τὴν ὁπωσοῦν ἐπαρόρθωσιν τοῦ Ἑλλαδικοῦ ὀνόματος, ἐκπεπαικῶτος ἤδη πρὸ πολλῶν αἰώνων διὰ τὴν θρασύτητα τῆς ἐναντίας τύχης εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ποῖον ἄλλο μείζον χρέος εἰς ἡμᾶς, ἢ ἡ τοιαύτη συνδρομή, δι' ἣς ἴσως ποτὲ δινηθῶμεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν μορφήν καὶ τὴν περιφρόνησιν τῶν ἄλλων, φιλοτιμούμενοι μετ' εὐτολμίας νὰ ὀνομαζώμεθα κἄν οὐχὶ ἀνάξιοι ἀπόγονοι τῶν λαμπρῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐτε μετ' ἀσχύνης καὶ δέους, ὡς ἴσως τῶν παρ' ἡμῶν ἀβελτέρων, ἢ νὰ συγκριπέτωμεν ἐνώπιον τῶν ξένων τὴν φρικτὴν πατρίδα, ἢ νὰ ἐρυθρωῦμεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα. Μὴ ὑπολάβητε δὲ ὅτι, ὁρμώμενοι ἀπὸ τὴν φιλογένειαν ἐγὼ ἀγροῦ, πόσον εἰς τοιοῦτον ἐπιχείρημα ἐναντιοῦται ἡ ἐνεστώσα πολιτικὴ θέσις τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἀπατώμα-εἰς τοιοῦτον, ὅστε πιστεύω ἐνκόλον τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἡμετέρου Γένους, διὰν εἰ σὺμπασα ἢ Ἑλλάς ἠδύνατο ν' ἀναστρεφῆ ἐλευθέρων ἡμεῶν, ἂν ποτὲ ἐκεῖ εἰς τὰς οὐρανίους δέλτους κείτοι κεραραγμένη τοιαύτη ἀπόφασις. Τὸ δυσκατόρθωτον τοῦ πράγματος ὄμοις, μὴ ἐκφοβίση τὴν ψυχὴν σας, ὥστε μὴ δυνάμενοι νὰ ἀνεγερθῶμεν εἰς ἔνθος τῶν προγόνων, προτιμήσωμεν μᾶλλον νὰ ζῶμεν οὐκίτοι ἄνευ τιμῆς Ἑλληνικοῦ χαρακτήρος, ἢ ὄντες ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους, νὰ σώζωμεν κἄν καὶ τὴν ἰσχύος τῶν ἀρχαίων ἐκείνων, δευτὸν ἠγούμενοι ἢ ἀνλείρη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς τὸ εὐγενὲς ὄνομα τῆς Ἑλλάδος ἢ διὰ τὴν ἀνασθησίαν τῶν ἐνεστώτων ἡμῶν, ἀμαρτωθῆ εἰς τρόπον, ὅστε ἐν περιφρονησί καὶ μετ' εὐτελείας νὰ ἐμπέτη εἰς τὸ στόμα τῶν ξένων. Ἄλλ' ἢ Ἑλλάς ἐδουλώθη, εἶποι τις, καὶ ἡ δουλεία ἀποκτείνασα ἅπασι τὴν αὐτονομίαν τοῦ Γένους, συναπέκτεινε ἐν ταύτῳ καὶ ἀρετὴν, καὶ κάλλος, καὶ ἐγγένειαν καὶ πάντα. Πῶς εἶναι δυνατὸν χωρὶς αὐτονομίας νὰ συσταθῆ γένος, χωρὶς γένους ἀρετῆ, χωρὶς ἀρετῆς κάλλος, ἢ ἐγγένεια, ἢ εἰ τι ἄλλο ἐνδοξον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν; Λόγος σφόδρα μικρὸς εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ τὴν βλοσυρὰν εἰμαρμένην τῆς Ἑλλάδος, ἀληθῆς μάλιστα! Ἐπειδὴ ὄμοις, οὐτε πρόκειται εἰς τὸν παρόντα καιρὸν πῶς νὰ ἀναλάβωμεν τὴν ἀρχαίαν ἐλευθερίαν, οὔτε ζητεῖται περὶ ἔθνος καὶ μεγαλοπρεπειᾶς τοῦ Γένους, ἀλλὰ μόνον, πῶς νὰ φυλάξωμεν ὁπωσοῦν καὶ κατὰ τὸ δυνατόν τὴν μορφήν καὶ τὸν φρονικὸν χαρακτήρα, μὴ ἀνεγόμενοι κατ' οὐδέν, διὰν τὰ ξένα ἔθνη μεγαλοσημοῦνται περὶ ἑαυτῶν, ἀνασχίντως ἐπίοιτε καὶ προσιετῶς καταπύσων, ἢ ἐπὶ τὸ πρόσχημα ἐνὸς εὐρωπικοῦ οἴκου, νὰ μᾶς καταφρονῶσιν ὡς ἀρχαία ἀνδράποδα, ἢ ἀναφανδὸν καὶ ἀνοστολῶς νὰ μαινῶνται καθ' ἡμῶν, καὶ νὰ μᾶς ξευβοῦσων

ὡς ὄντα εὐτελεῖ καὶ τοῦ μηδενὸς ἄξια, διὰ τοῦτο, ὡς ἤδη εἶπον, πρέπει νὰ ἐνδυνάμωμεν κατὰ δύναμιν τὴν φιλοτιμίαν τοῦ Γένους, καὶ ὅσα παράσημα εἰς σώζονται καὶ κείνται ἐφ' ἡμῶν, ἵνα ἐπερασοῦμενοι ἴππωντες τὸ ὄλον ἔχωμεν καὶ ἰδία ἕκαστος τὸ εὐπρόσωπον ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ἀποφέροντες παρ' αὐτῶν σέβας καὶ ἐπόλησιν καὶ, τοῦ χρόνον προσιόντος, ἂν ὁ Θεὸς δῶ, μᾶλλον ἴσως φθοροῦμενοι παρὰ τῶν πολλῶν, ἢ νῦν οἰκτιρούμενοι ἐπὶ τῶν ὀλίγων. Ἐν ᾧ δὲ τινες μεταξὺ ἡμῶν ὀνομαζόμενοι οὐκ εἰς βελτίωσιν τῶν πραγμάτων τῶν Ἰονικῶν Νήσων, δύνανται νὰ προσπορήσῃ ἀπὸ τὴν περιποίησιν τοῦ ἀγροῦ, ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῆς θαλάσσης, ἢ ἀπὸ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀναγκαίων τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων, ἢ πόλεων, ἢ ὀδῶν, ἢ ἀγορᾶς καὶ ἄλλων, περὶ τῶν ὁποίων αὐτοὶ συμβουλεύονται καὶ τρούπους καὶ τὰ δεύοντα μέσα, ἢ νῦν, ἢ εἰσελεῖται, ἐγὼ διανοῦμαι διὰ στενῶν λόγων, ὅσον χορηγεῖ ἢ μικρὰ μὲν δύναμις καὶ ὁ παρὼν καιρὸς ἀπαται, νὰ προτείνω εἰ τι ἕτερον κρῖνον καὶ μᾶλλον συμφέρον καὶ θεμελιώδες ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἡθερὴν ἔπαρσιν τῶν κατοίκων τῶν Ἐπτὰ Νήσων. Ἐπειδὴ διὰ τὴν Φυσικὴν, ὀνομαζόμενοι καὶ ἡ Φύσις καὶ ἡ ἀνάγκη προμηθεύονται καὶ δακτυλοδεικτοῦσι τὰ μέσα εἰς ἅπαντας ἄπλως, ὅστε νὰ προσδέονται ὀλίγησ τινὸς διδασκαλίας, ὁσάκις ὁ πολιτικὸς καιρὸς δὲν ἀντίκειται εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τῶν. Πρὸ πάντων τοῖνων καὶ δίκαιον καὶ ἀναγκαῖον εἶναι, ὡ Οἰκίητες τῶν Ἐπτὰ Νήσων, νὰ συνδράμητε μετ' ἄλλων τὴν προθυμίαν ἕκαστος πρὸς τὴν ἀγωγήν τῶν νέων, ὡς μὲν πρὸς τὰ ἡθῆ, καταβάλλοντες τὴν ἀνασθησίαν καὶ τὴν μαλακότητα ἐκείνων, τοὺς ὁποίους εἶχετε ὡς ἐπόδειγμα ἄξιον τοῦ νῦν, πρὸς δὲ τὸν φρονικὸν τοῦ πνεύματος, ἀρχόμενοι ἀπὸ τὴν πάτριον καὶ φρονικὴν φωνήν, ἀβειτουμένη ἴσως δι' ἀβελτηρίαν μᾶλλον, ἢ δι' ἀνάγκην. Τὶ ἄλλο ἱκανότερον πρὸς σῴστασιν ἐνὸς Γένους ἀπὸ τὸ ὀνομαζόμενον τῶν ἀτόμων τοῦ ἰδίου ἡθους; Πῦρατι μίαν βολὴν ὀμμάτων εἰς τὰ ἄλλα γένη, καὶ ἐκεῖ ἐνδοξοῦσθε τὴν ἀσχύνην σας. Ὅταν ἅπαντες μετ' εὐτόλμου φιλοτιμίας ἀγωνίζονται νὰ καθιστῶσι γνώριμον τὸ ἴδιον Γένος διὰ τῆς πατρίδας γλώσσης ἕκαστος, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἰονίου Πελάγους, ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων, πύθωνον ἔργα δρῶντες, προσαρτῶνται μᾶλλον νὰ τετιμῶσιν μετὰ ξένα ὀνόματα, ἀλλεῖς ἕλπιετε καὶ τοῦ μετρίου κατώτερον, ἢ νὰ σεμνίνονται εἰς τὴν εἴησον φωνὴν τῆς Μητρός, τὴν ὁποίαν καὶ τινες μεταξὺ τούτων καταφρονῶντες ὡς ὑπερβολὴν, καταπύσων ἄνοητος, ἔως νὰ σφετερίζονται τὴν ἀλλοδαπὴν διὰ φρονικὴν τῶν μητέρων. Ὁ φθόγγος ἄρα τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Πινδάρου, τοῦ Δημοσθένους, ἡχοὶ βάρβαρον εἰς τὰ ἁρμονικὰ ὄντα τῶν ἀπογόνων τῶν, καὶ ἡ πατρίς τοῦ Σόλωνος, τοῦ Ἀντιόχου τῶν Ἠρώων τοῦ Μααρθῶνος, τῶν Θερμοπυλῶν, τῆς Σαλαμῖνος φέροι ἀδοξίαν εἰς τοὺς νῦν σοφοὺς νομοθέτας, ἡρώας τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους; Ἄκουε σί, ὦ Νέμεσι, τῆς δουλοπείρας Ἑλλάδος. Ἄλλ' ἢ ἀρχαία τῶν Ἑλλήνων διάλεκτος δὲν ζῆ πλέον, δύνανται νὰ εἴη τις, καὶ τὸ ἐνεστώσ τετοιμμένον ἰδίωμα εἶναι ἀρρηστον ὡς τὰ πεφροσμένα ἔθνη τῆς Ἐυρώπης, καὶ οὔτε ἐπιδεικνύονται ἀριστοῦσθαι, οἷος ἐκεῖνο τῶν Ἰταλιῶν, τῶν Γάλλων, τῶν Ἀγγλῶν καὶ ἄλλων ἂν δὲν εἶναι ἐν χρήσει πρὸς ἐκείνους, τοῦτο δηλοῖ, ὅτι δικαίως ἕκαστος καὶ φθέγγεται καὶ γράφει τὴν πατρίαν φωνήν, σπεύδων νὰ προτερήσῃ τὸν ξένον εἰς τὴν εὐγένειαν καὶ εἰς τὴν ἁρμονίαν τοῦ λόγου. Τίς οὗτος διανοήθη νὰ λαλήσῃ ἢ

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

Μόλις επρόφθασε να πιάσει το κεφάλι του και εσωριάσθη κάτω και εσαράδαζε.

ἐνθ' αὐτὸς ἔλειπε εἰς τὸ «ἐργοστάσιο» καὶ ὅταν ἐγύρισε καὶ τὸ ἔμαθε, εἶπε εἰς τὴν σπητινοκοκυρά του νὰ λέγῃ ὅτι, «παίει στὴν πατριδα».

Δὲν ἠσθάνετο τίποτε πρὸς κανένα. Οὐδὲ ἡ Λούση τὸν συνεκίνησε πλέον. Ἡ ζωὴ του συνεκινετο ὅλη εἰς τὸ ἔργον του. Ἐξυπνοῦσε τὸ πρωὶ καὶ εἰργάζετο ἕως τὸ βράδυ καὶ εἶχε προχωρήσει πολὺ...

Τώρα οὐτε τὴν Λούση μὲ τὸν πατέρα της ἐδέχετο. Ἐνα πρωὶ, ποῦ ἡ σπητινοκοκυρά ἤκουσε τοὺς τροχοὺς τοῦ ὄρειου ἀμαξιοῦ, ἔτρεξε καὶ εἶπε στὴν Λούση καὶ τὸν πατέρα της ὅτι, ὁ Τάσος «εἶχε τελέγραφο πὸς πεθαίνει ἢ μητέρα του καὶ ἐφύγε γιὰ τὴν πατριδα».

Τὸ ἔργον δὲν ἤθελε πεῖν παρὰ ρετουσοσάρισμα. Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ἐξύπνησε ἀργά. Ἐφόρεσε τὰ ρούχα του καὶ ἀνατρίχασε, ποῦ ἄκουσε νὰ βρέξῃ. Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι του ἦτον ἀπὸ τὸ βράδυ τὸ μπουκαλί μὲ τὸ ροῦμι καὶ τὸ ποτήρι. Τὸ ἐγέμισε καὶ τὸ ἀδειασε εἰς τὸν λάργυγόν του. Ἐπλησίασε κατόπι καὶ ἐτράθηξε μὲ προσοχὴν τὸ βρεγμένο πανί. Ἦθελε νὰ ἰδῇ ὀλόκληρον τὸ ἔργον. Ἐως τώρα τμηματικὰ τὸ ἐδοῦλε. Ἐτραβήχθηκε ἔπειτα καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ παράθυρον.

Τότε, καθὼς ἐγύρισε νὰ τὸ ἰδῇ, τὸ ὄρειο ὄραμα, ὅπως τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ παρουσιάσθη ἡ Λούση στὸ ἀτελιέ του, ἐπρόβαλε εἰς τὰ μάτια του. Ἡ Λούση μὲ τὰ μαλλιά της χυμένα εἰς ἓνα καταρράκτινον χροσοῦ ἐπάνω εἰς τὴς πλάτες της, μὲ μίαν κίνησιν πρὸς τὰ ἔμπροσ, μὲ τὸν λεπτεπίλετον χιτῶνα της, μισοανοιγμένον εἰς τὸ στήθος, μὲ τὸ ἓνα χεῖρ ὑποστηρίζομενον εἰς ἓνα ἀπλωμα ἔμπροσ, σὺν νὰ ἐξητοῦσε κατὰ νὰ πιάσῃ, ἐνθ' μὲ τὸ ἄλλο ἐσῆκωνε τὸν χιτῶνα της, ἦτον ἀληθινὴ νεράιδα ποῦ ἐβγαίνει ἀπὸ κάποιαν λόχη, κατὰ ἀέρινον, ἐξωτικὸ, σὺν μόλις νὰ ἐπατοῦσε εἰς τὸ βῆθρον.

Ἐπῆρε τὸ μπουκαλάκι καὶ ἐτράθηξε ἄλλο ἓνα ποτήρι κτυπώντας τὴν γλῶσσαν του. Ἐπειτα ἐστάθη καὶ ἐκίτταξε τὸ ἔργον μὲ ἔκστασιν. Τὸ χεῖρ, ποῦ ἐσῆκωνε τὸν χιτῶνα, δὲν ἤρχετο καλά. Μὲ τὸ σῆμα τὸ ἀπεχώρησε τὸ χεῖρ ἐκεῖνο ἀπὸ τὸν χιτῶνα καὶ διώρθωσε τὰς πτυχάς, ὥστε ἐπρόβαλε τώρα ἡ καμπυλότης τοῦ εὐπλάστου σώματος. Τὸ πόδι μ' ἓνα μέρος τῆς κνήμης, μίᾳς κνήμης ὀνειρώδους, ὑπεφαίνεται ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὸν μισοσχημένον, σὺν νὰ εἶχε κολλήσει ἐπάνω εἰς τὴν σάρκα, χιτῶνα. Ἀπῴωσε καὶ τὸ χεῖρ αὐτὸ, ὅπως τὸ ἄλλο, πρὸς τὰ ἔμπροσ,

τὸ ὑπεστήριξε, καὶ ἡ νεράιδα, σκυμμένη, ἐφαίνετο φεύγουσα κάποιον Σάτυρον ποῦ τὴν ἐκνηγοῦσε.

Ἀπεμακρύνθη πάλιν διὰ νὰ τὸ ξαναἰδῇ ἀπὸ μακρὰ καὶ ἐτράθηξε τρίτο ποτήρι. Τὸ πρόσωπον ὅμως δὲν εἶχε καμμίαν ἐκφρασιν... Μὲ τὸ μεγάλο δάκτυλο ἤρρισε νὰ διορθώσῃ τὰ μάγουλα... Ἐκαμε μίαν πλέτα εἰς τὰ φρύδια...

Ἐσαφρα ἔνοιωσε κατὰ σὺν κῆμα ἀπὸ αἶμα νὰ πλημμυρίσῃ τὸ κεφάλι του. Ἐκεῖ εἰς τὸν λαμόν του κατὰ ἐκτυτοῦσε. Τὸ πρόσωπόν του ἐπετοῦσε φρενιές. Ἐβλεπε τὰ γύρω του κόκκινα ὅλα κατὰ σὺν στιγμιαία σύγχυσις ἐγίνε μέσα εἰς τὸ μυαλό του, ἀλλὰ ἀκαριαία...

Ἐπλησίασε πάλιν καὶ ἤρρισε νὰ διορθώσῃ τὸ πρόσωπον... Σιγά-σιγά ἔπερνε μίαν ἐκφρασιν!... Ἡ λάσπη ἔγινε τὸ κόκκινο χροῶμα της. Ἐμπρὸς του ἔβλεπε ἓνα ροδόλευκο χροῶμα... ἀληθινὴν σάρκα. Μὲ τὴν ὀδύθηρην πνοὴν του ἐξέστανε τὰ μάγουλα τοῦ ἀψύχου προσώπου καὶ ἐνόμιζε ὅτι αἰσθάνεται τὴν θερμὴν τοῦ ἐμφύχου... Ἡ λάσπη ὑπεχώρει εἰς τὰ δάκτυλά του... Ἐβλεπε τὴν Λούση νὰ πέρρῃ ζωὴν εἰς τὰ χεῖρα του, σὺν κάποια ἐξωτικὴ δύναμις νὰ τὴν ἐμφυσῶνῃ... Ἐνοιωθε ζεστὴ καὶ ὀλοζώντανῃ τὴν σάρκα, ἐνθ' εἶχε περιβάλει τὸ σῶμα μὲ τὸ ἓνα χεῖρ ἡδονικώτατα καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐδοῦλε τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ἐσφιγγε, λές καὶ ἤθελε νὰ τοῦ μεταγγίσῃ τὴν ψυχὴν του, καὶ ἔκαμε ὅλος.

Ἐσαφρα κατὰ ἠσθάνθη μέσα του. Κατὰ αἰγμυρὸν τοῦ ἐτράθησε τὸ μυαλό... Ἐνας πόνος... ἐκεῖ... μέσα εἰς τὸν ἐγκεφάλον... πόνος τρομερός... Τὸ αἶμα ἐπλημύρηνσε εἰς τὸ κεφάλι του.

— Μητέρα μου!...

Ἡ κραυγὴ ἐπῆγε εἰς ἓνα φθόγγον ἀναθροῦ. Μόλις ἐπρόφθασε νὰ πιάσῃ τὸ κεφάλι του καὶ εσωριάσθη κάτω καὶ εσαράδαζε.

✱

Τὴν ἄλλ' ἡμέρα πρωὶ-πρωὶ ἡ βέργα τοῦ κασικᾶ, ὅπως πάντα, ἐκτύπησε τὸ θαμιδὸ τζάμι τοῦ ἀτελιέ. Τὸ γάλα, ἀρῶν δὲν ἦνοιξε ὁ ἴδιος, τὸ ἐπῆρε ἡ κυρὰ Δημήτρα. Ἀργότερα ἔπερσε καὶ ὁ φομάς. Μὰ οὐτε αὐτὴν τὴν φορὰ ἐφάνηκε ὁ Τάσος οὐτε νερὸ ἐξήτησε διὰ νὰ νυφθῇ. — Μὰ κι' ἀρρώστῃς; ἐσκέφθη ἡ σπητινοκοκυρά.

Ἐπεριμένε ἀκόμη ὀλίγον καὶ ἔπειτα τοῦ ἐκτύπησε τὴν πόρτα, ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ τοῦ κτυπᾷ, ὅταν ἀργοῦσε νὰ σηκωθῇ. Ἐξανακτύπησε ἄλλη μίαν φορὰ καὶ τότε, σὺν κάποιο προαισθημα νὰ τὴν ἀδηγοῦσε, ἔτρεξε εἰς τοῦ Κώστα τοῦ ζογραφῶ, τοῦ ἄλλοτε ἀχωριστοῦ φίλου του.

Λαχανιασμένος ὁ πονετικὸς συνάδελφος ἔτρεξε. Ἐκτύπησε, ἐφώνασε καὶ τέλος ἔστασαν τὴν πόρτα.

Κάτω ἦτον σωριασμένοι, νεκροὶ ἀπὸ μίαν συμφορὴν τοῦ ἐγκεφάλου, μὲ τὴν μπλοῦζα τοῦ, μὲ τῆς λάσπης στὰ χεῖρα, ὁ ἀμοιρος ὁ πλαστής καὶ ὀρθον μὲ τὰ χεῖρα ἔμπροσς τεταμένα, σὺν νὰ ἐκαλοῦσε εἰς ἓνα ἡδονικὸν ἀγκάλιασμα τὸν νεκρὸν, μὲ τοὺς ὄμους σηκωμένους, μὲ τὰ χεῖρα συνεσταλμένα εἰς ἓνα ἡδυπαθέστατον φιλίημα, μὲ τὰ μάτια μισκλειστα καὶ τὰ φρύδια συνεστασμένα, μὲ τοὺς ῥόθῳνας ἀνοικτοὺς εἰς μίαν ἐκφρασιν ὑπερτάτης φρενιάσεως, μὲ τὸ στήθος διανοιγμένον, γοητεία γραμμῶν καὶ θαῦμα εἰς ἐκφρασιν, τὸ ἔργον.

Ὁ θάνατός του συνεκέντρωσε γύρω τοῦ νεκροῦ ὅλους τοὺς πρὶν φίλους του, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμον τῶν Καλλιτεχνῶν. Ἐτρεξαν ὅλοι νὰ θαυμάσουν τὴν «Ἐκφρασιν τῆς Ψυχῆς», ὅπως τὸ ὀνόμασαν τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ παράφρων καλλιτέχνης ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου του μετήγγισε τὴν ψυχὴν του, μετωχέτευσε καὶ ἀπετύπωσε τὸ πάθος τοῦ ὁποῖου ἔπεσε θῦμα.

Καὶ οἱ καλοὶ φίλοι μετὰ τὴν κηδείαν, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, τελευταῖαν τῆς προθεσμίας τοῦ μεγάλου καλλιτεχνικοῦ διαγωνισμοῦ, μετέφεραν ἀπέναντι εἰς τὸ Ζάπτερον, τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ἐμπνεύσεως τῶν ἐπιθανατίων στιγμῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κανεν ἄλλο ἔργον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ πρῶτον βραβεῖον τοῦ χορηγοῦ.

Α. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β'

Ἡ «ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ», λογίζεται εὐτυχής, διότι ἐπ' αὐτὴν ἔλαβεν ὁ κληρος νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν Ἀθανασίαν τὰ κατὰ τὸν Στρατηλάτην-Βασιλέα, εἰς ἓνα πολυτελὲς λεύκωμα. Φαντάζεσθε βεβαίως, συνιστάμενον ἀπὸ ὀκτὼ τυπογραφικὰ φύλλα σχήματος Folio — τὸ μέγα σχῆμα τῆς «Εἰκονογραφημένης», — μὲ ἐξήντα τέσσαρας σελίδας, ὡς αὐταὶ τοῦ Περιηγητοῦ μας, καταστίλνους, διότι ἡ ἐκτύπωσις θὰ γίνῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου αὐτοῦ, ποῦ ἔχετε ἀνὰ χεῖρας, κατάφορον ἀπὸ εἰκόνας μεγάλας καὶ μικράς, ἀναγομένας εἰς τὴν γέννησίν Του, εἰς τὰ παιδικὰ Του χρόνια, εἰς τὴν ἐφηβικὴν Του ἡλικίαν, εἰς τὴν νεανικὴν, εἰς τὴν μνηστείαν Του, τοὺς γάμους Του, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν στρατιωτικὴν Του ζωὴν, ἕως εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὴν ἀνάρρησίν Του ἐπὶ τὸν θρόνον καὶ τὴν ὀρκωμοσίαν Του, μὲ τὴν σχετικὴν ὕλην, ὕλην ζηλευτῆς ἐπιλογῆς, μὲ ἀνέκδοτα, πράγματα ἄγνωστα, τί θὰ εἶναι τὸ λεύκωμα αὐτό.

Φαντασθῆτέ το ἀκόμη μ' ἓνα πολύχρωμον ἐξώφυλλον τοῦ Ροῦλοῦ, μὲ ἀπειρίαν Βυζαντινῶν κοσμημάτων, μὲ εἰκόνας Βυζαντινάς, τρανσπαράντ, δηλαδὴ ἐκτυπωμένας ἐπὶ τῶν σελίδων ὑπὸ τὰ στοιχεῖα, μόλις ὑποφαινομένας μὲ μελάνην σέπια καὶ κίτρινην, εἰκόνας τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, κλάδους δάφνης καὶ κοτίνου, μὲ κίτρινα φόντα, — τὰ Βυζαντινὰ χρώματα — καὶ ἀκόμη τὰ ἀρκτικά στοιχεῖα ἐκάστου ἄρθρου μὲ Κινάβαρι, τὸ ὅλον δὲ λιθογραφημένον εἰς τοῦ Στάγγελ καὶ Σ^{ος} τῆς Β. Αὐλῆς, καὶ ἐκτυπωμένον εἰς τοῦ Μάισον καὶ Καργαδούρη, ὅπου ἐκτυποῦται καὶ ἡ «Εἰκονογραφημένη».

Καὶ εἰπέτε μας ἔπειτα, ἂν τὸ λεύκωμα αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι ἓνα «θαῦμα-ιδέσθαι», ἓνα ἀριστοτέχνημα, καὶ ἂν δὲν πρόπῃ νὰ τὸ ἔχῃ εἰς τὸ σπίτι του κάθε Ἕλληνας, ὄχι πλέον σὺν στολίδι, ἀλλὰ σὺν εὐαγγελίον. Τὸ λεύκωμά μας αὐτὸ «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β'», τὸ διειτημήσαμεν εἰς δραχ. 5 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ εἰς 5.50 διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Σημειωτέον ὅμως ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκδοτικὴν θὰ σημειώσῃ ἓνα σταθμὸν, θὰ ἀπαιτήσῃ τεραστίαν δαπάναν, θὰ ἐκδοθῶν τόσα μόνον ἀντίτυπα, ὅσας δηλώσεις ἢ αἰτήσεις θὰ ἔχωμεν μέχρι τῆς 1 Μαρτίου 1914.

Ἐκτυπωθῶν καὶ 200 ἀντίτυπα, ἐπὶ ὁμοίας ποιότητος χάρτου couché-à-craie, ἀλλὰ χονδροῦ εἰς τὸ πάχος χαρτονίου Bristol, ἠριθμημένα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 1 ἕως τοῦ 200, ἀντὶ δραχ. 10 ἕκαστον. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ στολίσῃ τὴν σάλαν των, τὸ γραφεῖόν των, τὴν βιβλιοθήκην των, ἕως τὸ δηλώσῃ ἐγκαίρως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Εἰκονογραφημένης».

ΦΟΡΟΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Οι γενναίοι μας πολεμιστάι, όταν αναίτητοι πλέον με μίαν βολίδα Μάουζερ ή με θραύσματα οβίδος μέσα εις τὰ σπλάγχνα μεταφέροντο εις Θεσσαλονίκην, ευχασκόν και μίαν στέγην, υπό την οποίαν όλα τὰ μέσα της Έπιστήμης, κάθε αναληπτικόν, πάσα περιποίησις, αλλά και ένας σοφός χειρουργός δεξιότατος, τους ήμφισθύνουν από τόν θάνατον. Είς χιλίους διακοσίους ανέρχονται οι πολεμιστάι, τών οποίων την ζωήν έσωσεν ή στέγη αυτή, κατά την διάρκειαν τών δύο πολέμων, εις δε μόνον απέβωσεν εκ τών ύπ' αυτήν διακομηθέντων τραυματιών.

Την στέγην αυτήν δέν ίδρυσεν ούτε της Πολιτείας ή μέριμνα, ούτε άλλου σωματείου ή φιλόανθρωπος στοργή, άλλ' ένας και μόνος ιδιώτης, έπιστήμων έμβριθής, ζών εις τὰ ξένα από σειράς έτων, αλλά και τιμών την Πατρίδα μέσα εις την Γαλλικήν Μητροπόλιν, όπου και διατηρεί χειρουργικήν κλινικήν, ο κ. Ίάσων Δραγάσης Παλαιόλογος, όστις με άφοσίωσιν και αυταπάγησιν και με στοργήν, ίδίαις δαπάναις την συντήρησεν, μετά του άναγκαίου προσωπικού, έγχειριζών, ανατάσσων, επιδίδων, διανοίγων, έξάγων βολίδας, άληθινός Άπόστολος της Έπιστήμης, ή εικόνη του Άλτρούστισμού.

Είς τó ευάγγελικόν αυτό έργον του, πολύτιμον συνεργάτην είχε καθ' όλην την διάρκειαν τών δύο πολέμων, την γνωστήν φιλέλληνα, την ευγενεστάτην κόμησσαν Ευγενίαν Κατνίστ, ή οποία, μηρητή του, άποφασίσασα να συνδεθ ή μαζί του, τόν ήκολούθησε και παρέμεινε εις τό πλευρόν του, άληθινός Άγγελος παρηγορίας, προτιμήσασα τόν καπνόν του πετρελαίου και τὰ κινδύατα του βάρβαρος και τών επιδέσμων,

ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΔΡΑΓΑΣΗ.—Ίδρυτάι, χορηγοί, Ιατροί, νοσοκόμοι, βοηθοί και τραυματία εις ένα άνομηνητικόν γκρουπ. (Είς τó μέσον ο κ. Δραγάσης έν λευκή περιβολή, δεξιό του ή μηρητή αυτού Κόμησα Ευγενία Κατνίστ.)

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ.—Βοηθούμενος από τούς βαθμοφόρους έπιστήμονας του στρατού ο κ. Δραγάσης έκτελεί άπολίωσιν μασχαλιαίας άρτηρίας.

άπό την ευμάρειαν τών Παρισινών σαλονιών.

Μόλις έξερχομένη ό πόλεμος, μέσα εις την κλινικήν του εννοίσθη τó σάλπισμα της Πατρίδος. Η πρώτη του σκέψις ήτο να συμβάλ η και αυτός, όσον ήδύνατο, διά να κατέβουν περισσότεροι όσον τό δυνατόν να πολεμήσουν. Είς τό Παρίσι ήσαν περί τούς έξήντα Έλληνες έφεδροι και έθελονταί άποροι. Τούς ήγόρασε έξήντα εισιτήρια καθόδου και τούς έστειλε διά τās Άθήνας.

Και όταν πλέον ή παρουσία αυτού ήτο άναγκασιότερα έδώ, παρέλαβεν όλον τό ύλικόν της κλινικής του, προσέθεσε και άλλα τριάντα καρβάνια έξστρατείας, στρώματα, σινδόνια, κλινοσκεπάσματα, έσώρροφα, φάρμακα και μίαν πελορίαν σκηνήν, τά συνσκευάσασα καλά και κατήλθεν εις Άθήνας, φέρον άκόμη και μεγάλας ποσότητας αναγκητικών, βάρβαρος κλπ. τά όποια ή φιλόανθρωπος στοργή της μητρός κομήσσης Αικατερίνης Κατνίστ, αναλαβούσης και τās δαπάνας της μεταφοράς όλων αυτών, τού έπομήθευσε.

Μόλις έγνωσθη ή άφιξις της άποστολής εις Θεσσαλονίκην, τó Υπουργείον τών Στρατιωτικών διέταξε να διατεθ ή προς έγκατάστασιν αυτού τό ύποκατάστημα της Τραπεζής Μιτυλήνης· πράγματι δε από τών άρχών Νοεμβρίου 1912, νέον νοσοκομείον πολέμου προσετέθη, μετά κοπιωδεστάτην εργασίαν προς μεταρρυθμίσειν και διασκήψιν του πρόηγηρατζικου καταστήματος.

Τό όλον διηρέθη εις δύο τμήματα, τό κυρίως Έλληνικόν και τό Σερβικόν. Έν τούτοις και Ίσραηλίται και Άρμένιοι και Τουρκοί και πρόσφυγες από τὰ βουλγαροκρατούμενα μέρη διεκομίσθησαν εκεί. Είς τό Σερβικόν τμήμα περί τούς εκατόν ένοσήλευσε και διά τās υπηρεσίας του αυτās ο Βασιλεύς της Σερβίας τού απένευμε τό παράσημον τού Άγίου Σάββα.

Ο μακαρίτης Βασιλεύς Γεώργιος πρώτος έξέφρασε την επιθυμίαν να έπισκεφθ ή τό νοσοκομείον αυτό, τό όποιον με τὰ λαμπρά του αποτελέσματα είχε δημιουργήσει φήμην και είχαν έλκύσει την προσοχήν όλων. Δύο ήμέρας βραδύτερον ή Α. Μ. ή Βασίλισσα Όλγα και ή Α. Β. Υ. ή Πριγκήπισσα Άλίκη, συνοδευόμεναι από την κυρίαν Μπαλτατζή μετέβησαν και είδον τό ευγενικόν αυτό ζευγάρι εις

ΕΣΠΕΥΣΜΕΝΗ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ.—Είς τó Έλληνικόν περίπτερον διεκομίσθη Σέρβος τραυματίας με σοβαρώτατον τραύμα άπαιτούν άμεσον Ιατρικήν έπέμβασιν και ο κ. Δραγάσης έν πάση σπουδή έξετέλεσε την έγχειρισιν.

ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Τώρα έχω μαζί Σου και με την γρηή Τον, από τού Παραδείσου έγινε φρονός, χρυσαστός διαβάνο και δέν ζαποσταίνο. Κ' ήμαι ή Δύναμι Του κι ό Λευκός Σταυρός! ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

τό φιλόανθρωπον έργον τών, αφού δε περιεγράψθησαν τὰ πάντα και παρεστήσαν εις την διανομήν του πρώτου ροφήματος, συνεχάρησαν άμοιρέτους διά την Θεάρεστον ιδέαν των. Έπίσης ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος, ο άρχιεραβίνος Θεσσαλονίκης Μείν, ο πρόξενος του Βελγίου, της Γαλλίας, της Ρωσίας, της Σερβίας, ο στρατηγός Βάσις, οι άρχίατροι κ.κ. Χωματιανός, Άναστασοπούλος, Μανούσος, Μοραίτης και Αιγινήτης έπισκέπτοντο τό νοσοκομείον αυτό και συνέχαρον τόν κ. Δραγάσην διά τὰ άληθώς λαμπρά αποτελέσματά του, μεταξύ τών οποίων και ή πλήρης θεραπεία ενός στρατιώτου, πεσόντος εις τό κύτος άεροπλάνου, δι' ανατάξεως της σπονδυλικής στήλης του, εξαίρεσως δύο δολοφίλων σπονδύλων και άντιζαταστάσεως αυτών διά χόνδρον και περιστέου.

Ας όμιλήσουν τώρα τὰ νούμερα. Κατά τό διάστημα τών δεκατριών μηνών, πού ο Άλτρούστισης αυτός έπιστήμων έξεφυκότασε έν τó μέσθ πενήνηχοντα πέντε κλινών, υπερανθρώπως μοχθών, προσέφερον την προσωπικήν του εργασίαν και τās γνώσεις του και την χειρουργικήν του πείραν, καθηλωθήσαν έν τó νοσοκομείον του 650 όκάδες πετρελαίου διά να παρασκευασθών 800 λουτρά, 1500 κιλά σιροπιού, 2000 κιλά άφεψημάτων, 20000 κύπελλα καφέ, τείου, βαγγίλης, τίλλου, 25000 ξηρία, 6000 καταπότια, 3000 μέτρα γάζης, 2000 επίδεσμοι, 600 κιλά βάρβακος, 350 κιλά οίνουπνεύματος, 30 κιλά βάρβακος ιωδίου, 300 όκάδες κινδύατα σαμπάνιας.

Σημειωτέον ότι μόνον τό διά τήν ήμερησίαν δύναμιν τών έν αυτó άσθενών σιτηρέσιον έχορηγεί τό Β' Στρατιωτ. Νοσοκομείον. Όλας τās άλλας δαπάνας, φωτισμού, καυσίμου ύλης, θερμάνσεως κ. λ. π. άνείχεν ο Άλτρούστιστης Έπιστήμων, άνήλθον δε αι διά τήν επί δεκαετίας μήνας λειτουργίαν του δαπάναις εις δραχμάς έξήχοντα πέντε χιλιάδας. Και όπερ έξ ίσου χαρκτηριστικόν: Όλον τό ύλικόν πού έφερε μεθ' έαυτού διά την σύστασιν και λειτουργίαν του νοσοκομείου του τό έθεσεν εις την διάθεσιν της Α.Μ. της Βασιλίσσης Σοφίας.

Και τώρα πού κλείει τās πύλας του και ο Ίδρυτής Χορηγός άνέρχεται πάλιν να εύρη την κλινικήν του και την πελατεσίαν του εις

την πολυπόρθον μητρόπολιν, τώρα πού αι μητέρες είδον τὰ τέκνα των έπιστρέφοντα και αι σύζυγοι τούς άνδρας των και αι άδελφαί τούς προστάτας των, ή «Εικόνογραφημένη» αισθάνεται την υποχρέωσιν να εκφράση προς τās δύο αυτās ευγενείς υπάξιεις, έξ όνόματος τών άγώνων υπάξιων πού ευηργετήθησαν και έσωθήσαν, προς τούς άγνώστους δι' αυτούς ευεργέτας και σωτήρας, τόν φόρον της ευγνωμοσύνης.

ΠΡΩΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ.—Κάθε πρωί και έσπέρας άνελλιπώς ο Ίδιος ο έπιστήμων και χειρουργός έπισκέπτετο τούς άσθενείς του και διέτασσε την κατάλληληνθεραπείαν και ή εμφάνισις του έσοκράριε την παρηγορίαν εις τούς τραυματίας.

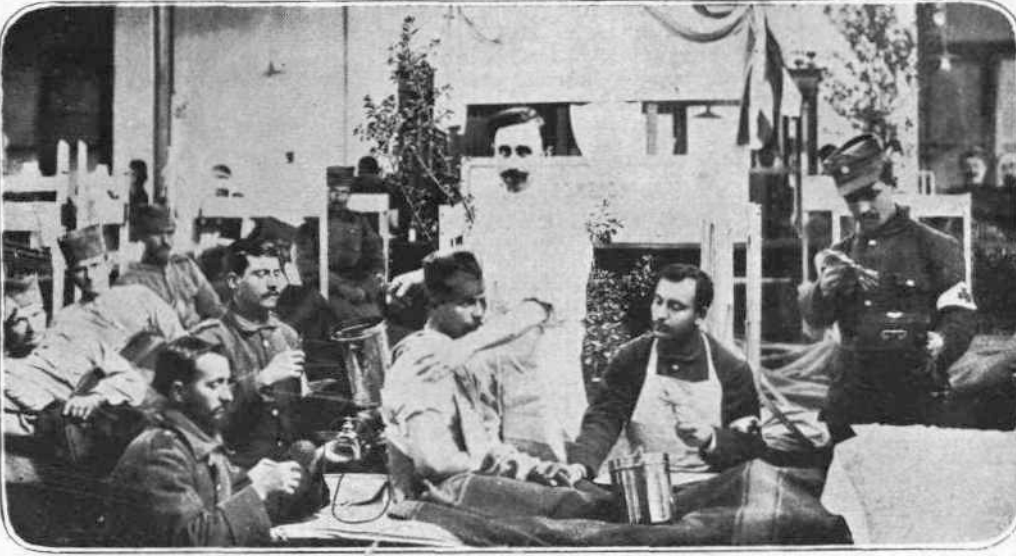
ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Η βασιλεία του Ταγίο έξακολουθεί, με μόνην την διαφοράν ότι, άνδρικοποιείται, ώστε ή κυρία μακρόθεν να είναι δυνατόν να εκληφθ ή σαν ένας νέος της εποχής. Έπί άλλον προσετέθησαν και τώπες έξοικεικός. Τώπες εις την ζακέταν και τώπες εις την φρόσταν. Τó κούνημα τών χειρών—διότι ή τώπες δέν έποθετήθησαν χάριν φιγούρας—εις της στέπες είναι πούν ής μόδας, προσδίδει δε εις την κυρίαν μίαν χαριτωμένην άφίλειαν.

Διά τó Γουναρικόν.—Γούνες παντός είδους και ίδίαι ή έρμίνες λερόντων ένκόλα. Πρό πάντων ή γούνες του λαμου πού έχορηγεί εις επαφήν με τὰ μαλλιά λεκάσων. Τó καθάρισμα τών όμωσ είναι και εκείνο ένκόλον, δι' όσας γνωρίζουν τό μουτικόν. Άρκοιν προς τόν σκοπόν όλλα πύουρα. Τά ζακαίνετε πρώτον άρκετά και κατόπειν τριβείτε με αυτὰ τό λερωμένο μέρος του γουναρικου, τό όποιον γίνεται πάλιν καινούργιο, ός να ήλθε μόνος από τὰ μαγαζιά. Εύκόλο και πρακτικό.

Τά Γάντια.—Γιά τὰ γάντια, θα σας πώ ποιά είναι ή τελευταία των φανταζή. Είναι τό γάντι ός τόν άγκωνα, ένός τόνου πού να ταυριάζη με τόν τόνο του μαγκασιού. Μισοεί κανείς, για τό βράδν, να σιολίση με όρατο κέντημα τό έπάνο μέρος του γαντιού, δηλαδή με μικρή χρυσή ή άργυροχρυσή ντιαντελίτα, της όποιας θα κούνη την άκρη με ένα κορόδιον όόδων από μετάξι. Φυσικώ τó λόγφ τὰ γάντια πρέπει να είναι Σουηδίας, λευκά, κρημ ή γκαίζα Τριανόν. Ήμπορούμε πάντως να φοροήμε τὰ βράδνα και γάντια έλαστρά όζ.

Σαλάτα από πορτοκάλια.—Κόψατε πορτοκάλια εις φέτες, διατηρώντας τή φλούδα των. Τοποθετήσατε έπειτα της φέτες εις μία κύπια και σκονισατέ της με κνίκοκωμένη ζάχαρη. Βοξάτέ της με ροδιμ Ζααάικας ή με κόνιακ. Και βγάλτε τó ζουμι των. Ήμπορεί κανείς να ανακατίωσει εις της φέτες του πορτοκαλλιού και φέτες άχλιαδιού.

ΑΛΛΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ.—Ένός άλλων Σέρβου στρατιώτου ήτο έξερωθωμένος ο δεξιός όμος και τόν άνέταξεν έπιτυχώσ.

Η ΦΡΕΝΙΤΙΣ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Όρισμένως ή 'Ελλάς δέν απέκτησε μόνον τόν ιδεώδη της Βασιλέα εις τό σεπτόν πρόσωπον του Κωνσταντίνου του ΙΒ', αλλά απέκτησε και τήν ιδεώδη της Βασιλίσσαν εις τό σεπτόν πρόσωπον της Σοφίας. Δέν περνούν όλίγα ήμέραι και άμέσως άνακοινοϋται κάποια της νέα μεγάλη θωραά διά τούς τραυματίας, διά τās οικογενείας τών φονευθέντων, διά τās νοσοκομεία, διά τās ευεργετικά ιδρύματα και μαζί μ' αυτά και αι σκέψεις της, αι προθέσεις της, τās σχέδια της διά τήν εξωράϊσιν της πόλεως, διά τήν δεινροφυτεύσιν της, διά τās ανάγκες της. «Θέλω, ειπεν, να γίνουν αι 'Αθήναι άληθινή ειρωπαϊκή πόλις.» Καί δέν υπάρχει άμφισβησία, ότι θα γίνουν πολύ γλήγωρα, άφού τό θέλει ή ιδεώδης Βασιλίσσα μας.

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Θά πείη ή δέν θα πείη; Δέν πρόκειται περί της Κυβερνήσεως, ούτε κανενός πλέον Υπουργού. Δέν πρόκειται ούτε περί του Λαχείου του 'Εθνικού Στόλου, του όποιου αι κληρώσεις έγιναν τήν παραμονήν του Ν. Έτους και δέν γνωρίζομεν ακόμη τās όνόματα τών ευτυχών, τούς όποιους ηνύνησεν ή Τύχη. Αλλά πρόκειται περί του Πανοράματος. Είπαν και έγραψαν τώσες φορές ότι θα πείη και δέν έπρεσον, ώστε και τώρα ακόμη πού άπό παντού έρχεται καταφατική ή ειδησις, όλοι τήν δέχονται με κάποιας επιφυλάξεως. Έχει καταντήσει πλέον ό έπαλιότης της πόλεως. 'Η άληθεια είναι ότι ή επιθυμία του Βασιλέως εις να φύγη πλέον άπό τό μέσον της γραφικής άκείνης τοποθεσίας ή άσχημία αυτή και δέν πιστεύομεν ότι θα εύρεθον άνθρωποι να ένεργήσουν εναντίον της Βασιλικής επιθυμίας. Καί έτσι υπάρχει έλπις να σωθώμεν άπό ένα άληθινόν βρυσκόλακα.

Η ΕΞΩΡΑΪΣΙΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Μαζί με τό Πανόραμα, φαίνεται ότι, τή έπεμβάσει του Βασιλέως Κωνσταντίνου, μέλλει να μεταφερθή και τό Νεκροταφείον τών Διαμαρτυρομένων, άπό τό μέρος εις τό όποιον ειπε σήμερα. Τό Νεκροταφείον αυτό πνίγει πραγματικώς τήν θέαν του όραιου πάρκου και καταστρέφει τήν αισθητικήν του. Με τήν μεταφοράν των πραγματοποιείται ή άληθινή εξωράϊσις του Ζαππείου. Διότι και τό μέρος αυτό και ό χώρος τών όποιον καταλαμβάνει σήμερα τό Πανόραμα και ό λαχανόκηπος του Βασιλικού Κήπου μέλλουν να δεινροφυτευθούν. Φαντάζεται κανείς τότε τί θα γίνη τό Ζάππειον. Θά ημπορή να συγκρίνεται άφοδα με τās όραιότερα πάρκα όλων τών μεγάλων ευρωπαϊκών πόλεων.

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ

Έφέτος ή πρωτοχρονιά έφωτάσθη έντελώς εξαιρετικά. 'Η κύνησις εις τήν πόλιν, ή έκφρασις τών έορταζόντων, όλα εδεικνυον τήν γαλήνην μετά τήν τρικυμίαν. 'Η γενική δέ έντύπωσις ήτο ότι, οι άνθρωποι έφωταζον όχι μίαν, αλλά δύο πρωτοχρονιές, τήν έφτεσινήν και τήν περσιινήν, τήν όποιαν ό πόλεμος ειχεν εμπέδισει να έορτασθή. Πέρσαι πόσαι οικογένεια επανθούσαν τόν θάνατον των ήρώων των και μαζί μ' αυτάς και όλος ό 'Ελληνισμός. Έφέτος και αυτών ό πόνος έμπεριείσθη, χάρις εις τήν συναίσθησιν της δόξης, ή όποια περιβάλλει τούς άληθινοήτους αγαπημένους των.

Έκείνοι ίδίως έπερ συντέλεσαν εις τόν ζωηρόν έορτασμόν της πρωτοχρονιάς είναι και ή εν μέσφ ημών παρούσα των γενναίων πολεμιστών μας.

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Κατόπιν τών νέων άρχαιρειών αι όποια έγιναν εις τήν 'Εταιρείαν του 'Εθνικού Θεάτρου, της όποιας ό σκοπός είναι άληθώς τώσον μεγάλης, επίτιμος πρόεδρος έψηφίσθη ό Κωστής Παλαμάς, πρόεδρος ό κ. Γρ. Σενόπουλος Γραμματέας ό κ. Παριώτης, Ταμίας ό κ. Μωραϊτίνης και 'Εφοροι οι κ. κ. Θ. Συναδινός, Σ. Σικπης, Α. Ταγκόπουλος, Η. Βουτιεριδης και Ροδοκανάκης. 'Η 'Εταιρεία του 'Εθν. Θεάτρου έτέθη διά βοής τών ιδρυτών της υπό τήν 'Υψηλήν Προστασίαν του Πρίγκηπος Νικολάου.

ΕΙΣ τό Παρίσι δέν κάμουν τίποτε άλλο κατ' αυτās παρά να χορεύουν όλοι και όλοι, άνεξαιρέτως ηλικίας και τόπου, τόν Ταγκό, αντίθετως άπό τήν Γερμανίαν, όπου ό Κάϊζερ τόν άπηγόρευσε, χαρακτηρίσας αυτόν ως ανήθικον. Εις τήν Δημοκρατικήν όμως Γαλλίαν και προπάντων εις τήν διανοητικήν του κόσμου πρωτεύουσαν, όπως ονομάζουν τό Παρίσι, δέν υπάρχει κανείς, ό όποιος να συγκεντρώη τώσην δύναμιν ώστε να επιβάλλη να χορεύεται ή να μη χορεύεται ό Ταγκό. 'Η μάλλον υπάρχει κάποιος ή κάποια, ή Θεά των νεωτέρων χρόνων και της νεωτέρας Θρησκείας, ή Μόδα, ή όποια άπεφάνθη ότι ό χορός αυτός πρέπει να χορεύεται προς δόξαν της και άποθέωσιν της.

'Η λειτουργία εις τήν λατρείαν της πρέπει να γίνεται διά του Ταγκό εις όλους τούς ναούς της. Και εις ναούς της μετεβλήθησαν πλέον όλοι αι δημόσια αίθουσαι τών μπάλλων, όλα τās καμπαρέ και όλα τās σαλόνια τās πλούσια και τās πτωχικά, τās παρεταρισμένα και τ' άπαρκατάριστα, τās επιλωμένα με έπιπλα Λουδοβίκου Ιδου και τās επιλωμένα με έπιπλα Ντυφαγιέλ. Είπε μια ζούργια δι' όλους τούς Παρισινούς και όλας τās Παρισινάς, τήν όποιαν ένίσχυσε κ' ό ποιητής Ζάν Ρισπέν διά μιās διαλέξεώς του εις τήν Γαλλικήν 'Ακαδημίαν, ειπών ότι, τήν ήμέραν πού πρωτοείδε να χορεύεται ό Ταγκό, έμαγεύθη άπό τήν χάριν του, τήν δροσίαν του και τήν ραθυμίαν του.

Τώρα ό Ταγκό, με όλας τās εναντίον του κριτικάς εκ μέρους τών συντηρητικών, κάμνει τόν γύρον του κόσμου. Εις ένα χρονογράφημά του της έποχής του Ναπολέοντος του Γ', ό Ζυλ Κλαρετί έλεγεν ότι τό Κοιμητόν ειχεν άναστατώσει τούς ήθικολόγους. Ποίος σήμερα εύρίσκει ανήθικον χορόν τό Κοιμητόν; Θά έλθη ίσως ήμέρα, κατά τήν όποιαν και ό Ταγκό θα ειπε πλέον «περασμένον μεγαλείον» και τās παιδιά μας ή τās έγκόνια μας θ' άπορούν και θα εξίστανται πώς ό Γουλιέλμος ό Β' τόν άπηγόρευσε κατά τό 1913 ως ανήθικον χορόν και θα διαβάσουν τās χρονικά της έποχής μας και θα μάς χαρακτηρίζουν όλους ως ανθρωπάκους αντιπροοδευτικούς και στασίμους, εν ψ οι ίδιοι θα κρίνουν ίσως αούτηρώς τόν χορόν ό όποιος θα ειπε τότε της Μόδας.

Μεταξύ τών τώσον έπεσοδίων τās όποια άριθμεί ό Ταγκό, ειπε και τό εξής: 'Ενας πλούσιος νοικοκύρης έπήγεν εις τό Παρίσι δι' έργασίας του, μετά τήν συζόγου του. Έν ψ δέ αυτός ησχολείτο με της δουλειές του, ή νεαρά και όραία συμβία του μετέβαινε κρυφίως εις μίαν αίθουσαν χορού αι έδιδάσκετο τόν Ταγκό. 'Ο άνώποτος σύζυγος εισήλθεν εις τήν αίθουσαν και τήν εύρε χορεύουσαν τόν Ταγκό. Φαντασθήτε τόν θυμόν του. Δέν χάνει καιρόν και αρχίζει εις τό ξύλον τήν γυναίκα του και χοροδιδάσκαλον, φωνάζον μαινώμενος: Να σās μάθω έγω πώς χορεύουν τόν Ταγκό!

ΠΕΛΑΓΟΣ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τό 'Αγιον 'Όρος.

Όραία και έμδριτής μελέτη του Μητροπολίτου Κιτίου κ. Μεταίου Μεταξάκη, αναπτύσσουσα με περισσήν σαφήνειαν τό 'Αγιορειτικόν ζήτημα, μετά περιγραφής και εικόνων τών διαφόρων μονών, ως και τήν έν 'Ανατολή Γνωσικήν πολιτικήν, έκδοθείσα διαπάναις της μονής Βατοποδίου.

Θέατρον.

Εις δύο θαυμασίως εκτυπωμένους τόμους υπό τόν τίτλον «Θέατρον» ό φίλιτος συγγραφέας κ. Γρ. Σενόπουλος εδέστωκε τās θεατρικά του έργα. Τόν πρώτον τόμον τών αφιέρωσεν εις τήν Κυβέλην, της όποιας και όραία έγχρωμος εικόν κοσμη τό εξώφυλλον, τόν δέ δεύτερον εις τήν δ. Κοτοπούλη, επίσης με έγχρωμον εικόνα της. 'Ο πρώτος περιλαμβάνει τήν Φωτεινήν Σάντην, τήν Στέλλαν Βιολάντη, τήν Ραχήλ και τόν Πειρασμόν, και ό δεύτερος τό Ψυχο-Σάββατο, τό Χερουδαίμ, τήν Πολυγαμίαν και τήν Μονάκριβη. 'Εκαστος τόμος δρ. 4.

Τό «'Εγκυκλοπαιδικόν»

Ι. Α. Βρετού. — Έπειτα άπό δύο έγράφημεν πρό τινος, όταν ακόμη εφετυποτό τό 'Εγκυκλοπαιδικόν 'Ημερολόγιον Ι. Α. Βρετού, προαναγγέλλοντες τās περιεχόμενα του διά τό έτος 1914 δεκάτου τετάρτου τόμου, νομίζομεν ότι παρέλκει κάθε άλλη διαφήμησις και διά τούτο άγγέλομεν τώρα άπλώς ότι, ή περίκομπος αυτή παραφυάς της «Εικονογραφημένης», άληθινόν κομφοτέγγημα και θησαυρός γνώσεων όφελίμων, ειδη τό φως πρό τινος και στέλλ'εται εις τούς συνδρομητάς της «Εικονογραφημένης» αντί δρ. 3 χαρτόθετον, δρ. 4 χρυσόθετον και δρ. 5 πολυτελές χρυσόθετον, επί τή αίτήσει.

